

integrală a existenței în sensul cel mai profund și mai larg al cuvântului. Lumea materiei nu cuprinde însă, întreaga plinătate a existenței. Fără a diminua importanța științei experimentale, vital necesare, poate, pentru lupta pentru existență, nu putem trece însă cu vederea limitele ei. Am auzit odată următoarea întâmplare despre un profesor de astronomie ce vorbea cu entuziasm într-un planetariu despre o nebuloasă și alte minunății de acest fel. Observând un preot umil ce se alăturase grupului său de studenți, profesorul a întrebat:

„Ce spune Scriptura voastră despre spațiul cosmic cu miliardele sale de stele?”

În loc să dea un răspuns direct, preotul a pus la rândul său o întrebare:

„Spuneți-mi, profesore, - a zis el - credeți că știința va inventa telescoape din ce în ce mai puternice,

pentru a putea vedea tot mai departe în univers?”

„Desigur, progresul e posibil și știința va perfecționa neîncetat aparatele de explorare a spațiului cosmic” - a replicat astronomul.

„Există atunci speranța ca într-o zi să avem telescoape care să arate tot ceea ce există în cosmos, până în cel din urmă detaliu?”

„Aceasta ar fi imposibil, deoarece cosmosul este infinit” - a replicat omul de știință.

„Deci există o limită a științei?”

„Da, în acest sens există.”

„Bine, profesore, - a spus preotul - unde se oprește cu totul știința dumneavoastră, acolo începe știința noastră, și despre ea ne vorbesc Scripturile noastre.”

Sursa: Arhimandritul Sofronie, *Rugăciunea - experiența vieții veșnice*, Editura Deisis, Sibiu, 2001

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 31 mai	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 3 iunie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 4 iunie	18:00	Vecernie
Duminică 5 iunie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminică a VI-a după Paști

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

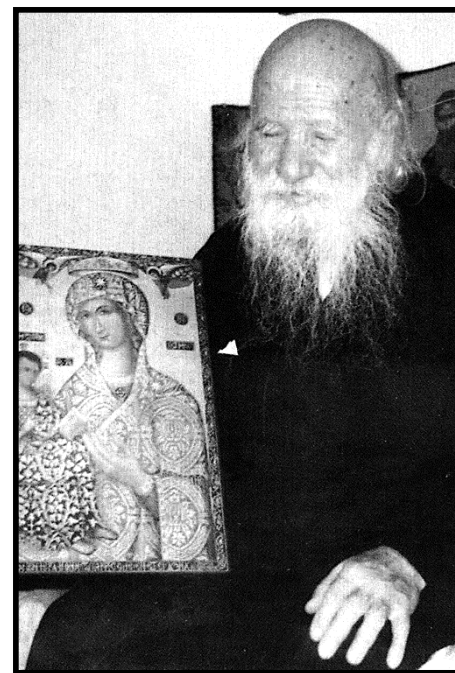
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 168 / 29 mai 2016

„...CU IUBIRE, CU BUNĂTATE,
CU RĂBDARE ȘI CU SMERENIE”

Se întâmplă de multe ori ca cineva să simtă un necaz peste măsură din pricina stării acestei lumi. Să sufere văzând că voia lui Dumnezeu nu se împlinește astăzi de către oameni, și nici de către el însuși. Să-l doară cu durerea trupească și sufletească a celorlalți. Această sensibilitate este un dar de la Dumnezeu. La femei o întâlnim mai des. Sufletele care au această subțirime sunt în chip deosebit primitoare ale vestirilor și ale vocii lui Dumnezeu. Aceste suflete sensibile au puțința de a spori mult în viața cea întru Hristos, căci îl iubesc pe Dumnezeu și nu vor să-L întristeze. Au de străbătut o primejdie. Dacă nu îi predau cu încredere lui Hristos viața lor, este cu puțință ca duhul viclean să-și tragă foloase din delicatețea lor și să-i arunce în întristare și deznădejde.

**SFÂNTUL PORFIRIE
CAVSOCALIVITUL**

(1906 – 1991)

Această sensibilitate nu are îndreptare. Poate fi numai transformată, preschimbată în iubire, bucurie, adorare dumnezeiască. Cum? Prin întoarcerea către cele de sus. Să întoarceți orice necaz către cunoașterea lui Hristos, către iubirea Lui, către slăvirea Lui. Iar Hristos, Care așteaptă totdeauna cu ardoare să ne ajute, vă va da harul și puterea Sa, și va preface necazul în bucurie, în iubire pentru frați, în adorare către El Însuși. Așa va fugi întunericul. Să vă amintiți de Apostolul Pavel. Ce spunea? Acum mă bucur în pătimirile mele (Col. 1, 24).

Sufletul vostru să se dăruiască rugăciunii „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă” pentru toate neliniștile voastre, pentru toate și pentru toți. Nu priviți la ceea ce vi se întâmplă, ci la lumină, la Hristos, așa precum pruncul privește către mama atunci când i se întâmplă ceva. Să le vedeți pe toate fără frământare, fără strâmtorare, fără apăsare. Nu este nevoie să vă străduiți și să vă forțați. Întreaga voastră strădanie să fie să priviți spre lumină, să cucerii lumina. Astfel, în loc să vă predați strâmtorării, care nu este a Duhului lui Dumnezeu, vă veți preda slavoslovirii lui Dumnezeu.

Toate cele neplăcute, care locuiesc înlăuntrul sufletului vostru și aduc neliniște, pot deveni pricini pentru adorarea lui Dumnezeu,

încetând astfel să vă mai istovească. Să aveți încredere în Dumnezeu. Atunci scăpați de griji și deveniți organe ale Lui. Strâmtorarea arată că nu ne-am încredințat viața lui Hristos. Nu spune apostolul Pavel – în toate pătimind necaz, dar nefiind striviți (II Cor. 4,8)?

Pe toate să le înfrunțați cu iubire, cu bunătate, cu răbdare și cu smerenie. Să fiți stânci. Toate să se spargă deasupra voastră și să se întoarcă înapoi precum valurile, iar voi să rămâneți netulburați. Dar veți zice: „Ei, se poate asta?” Da, se poate întotdeauna prin harul lui Dumnezeu. Dacă le judecăm omeneste, nu se poate. În loc să vă înrăurească spre rău, toate pot să vă facă bine, să vă întărească în răbdare, în credință. Căci pentru noi sunt exerciții de încercare toate împotririle mediului și greutățile dimprejurul nostru. Ne exersăm pe noi înșine în răbdare, în stăruință. Ascultați un exemplu.

A venit unul la mine și-mi spunea despre necazurile cu soția lui. Îi zic, deci:

- Ești un om atât de neghiob ...
- Ce spun eu acum sunt neghiobii?
- Mari nerozii, zic. Soția ta te iubește mult.
- Da, dar îmi face ...
- Ți le face ca să te sfințească, dar pe tine nu te duce mintea. Te mâinii și, în loc să te sfințești, te pierzi.

Dacă avea, însă, răbdare și smerenie, nu pierdea prilejurile de sfințire.

Răbdarea este mare lucru, o virtute mare. Hristos a zis: Dacă nu aveți răbdare, o să vă pierdeți sufletele; ca să le câștigați, trebuie să aveți răbdare (Luca 21, 19).

Răbdarea este iubire, și fără iubire nu poți avea răbdare. Este însă și o problemă de credință. Într-adevăr suntem necredincioși, căci nu știm cum le rânduieste Dumnezeu și ne scapă din necazuri și strâmtorări. Să o rugați pe Preacurata:

„Stăpână, întoarce-mi întru bucurie plângerea mea, izbăvește-mă de robia celor ce mă războiesc neîncetat și mă învrednicește luminii celei neînserate”.

Dispoziția spre a-L iubi pe Dumnezeu are în ea și o oarecare durere. Când vrem să trăim duhovnicește, ne doare, căci trebuie să tăiem orice legătură care ne unește cu materia. Însă, atunci când vrem să satisfacem sinele nostru sau pe ceilalți, ceea ce dăruim este o iubire, o lucrare; este o putere a sufletului nostru, pe care în parte „o cheltuim” astfel. Trebuie băgare de seamă, ce rânduială vom pune în viața noastră, pentru cine se va face „cheltuiala”.

Necazul cel după Dumnezeu are în el bucurie. Prin el se

înaintează. Nu lasă înăuntru întristarea care strică sufletul. Atunci când există smerenie, nu există întristare. Cel egoist este strâmtorat din orice. Cel smerit este liber și independent de toți și de toate. Aceasta se face numai prin unirea cu Hristos. Toate simțurile să lucreze potrivit legii Domnului. Să fiți gata să vă dezgoliți de voi înșivă dinaintea oricui. Aceasta este libertatea. Unde este iubire, acolo este libertate. Trăind înlăuntrul iubirii lui Dumnezeu, trăiți în libertate.

Sursa: www.acvila30.ro

ARHIMANDRITUL SOFRONIE SAHAROV (1896 – 1993)

UNDE SE OPREȘTE ȘTIINȚA OMENEASCĂ ACOLO ÎNCEPE ȘTIINȚA SCRIPTURILOR

Există o tendință pronunțată printre oamenii de știință din secolul nostru de a pretinde o cunoaștere integrală a lumii naturale. „*Suma a tot ceea ce e cunoscut deja scoate în evidență capacitatea nelimitată a minții omenești și dovedește faptul că orice fenomen natural poate fi cunoscut*”, declara un om de știință sovietic în 1958.

Noi, creștinii, aspirăm în chip asemănător la o cunoaștere